

Михайло Загорулко

Нас застав він нас, можна сказати, '32-'33. От в оцей час це був найбільший голод, який тільки мог бути на Україні. Скажимо, із нашого села, то я то досить пам'ятаю, скільки людей, то значить, поховали. Їх на вози складали і везли до цвинтаря, так. І там тоді сотки, їх скидали там, і там їх ховали. Це було якраз оце '33-ій рік.

То возили возами. Тут, власне, на цім цвинтарі, ми маємо дуже великий цвинтар, знаєте, то власне, оце тут їх звозили возами, копали великі ями і пізніш кидали їх там, туди. Ще, бо я так зараз ж, так само туди, не далеко ми там жили. То я не раз туди проходив, то не раз чути ті, тих людей шо привезли що нескілько осіб є ще живі. Вони просилися не кидайте нас, ми ще можемо жити, але ті що їх привозили; 'Ти вже не будеш жити'. І так, то складали в ті ями. Так що, я то сам бачив, як то вони то робили.

То було таке, значить, що батьки десь мали щось, десь мали трохи заховати. То що в городі вони ховали, то ховали і то знаходили, але якщо їм удалося десь сховати щоб вони могли перетримати, тоді що виходило – у нас цвіла акація. Знаєте акацію? – І ми її їли, бо інакше б не було у нас їди, розумієте...